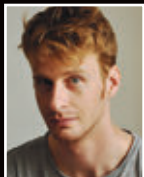

SZABÓ BENEDEK (SZABÓ BENEDEK ÉS A GALAXISOK) AJÁNlja.

A VÁLTOZATLANSÁG GYÖNYÖRŰSÉGE.

Fotó: Brandak, Soma.

AZ ANGOL CLIENTELE KEVESEK ZENEKARA, PEDIG A TRIÓ IDŐTLEN (VAGY NAGYON IS BIZONYOS IDŐKHÖZ KÖTHETŐ) DALAI BIZONYÁRA SOKAKNAK TETSZENÉNEK – HA ISMERNÉK AZOKAT. HÉT ÉV UTÁN TÉRTEK MOST VISSZA, NAGY HAZAI ZENÉSZRAJONGÓJUK, A SŰRŰ IDŐSZAK ELŐTT ÁLLÓ SZABÓ BENEDEK AJÁNlja AZ LP-T SZÉP SZAVAKKAL. FŐ EGYÜTTÉSE, A GALAXISOK AZ ŐSSZEL TURNÉFILMMELEL JELENTKEZIK, NOVEMBER 10-ÉN LESZ EGYETLEN KLUBKONCERTJÜKK ÉS A HARMADIK LEMEZHEZ MÉG FOROG HÁROM KLIP. ZOMBIE GIRLFRIEND NEVŰ PROJEKTJÉVEL JÖVŐRE VÁRHATÓ ÚJ ALBUMON DOLGOZIK, A GOLDEN SUNDAYS-ZEL MÉG IDÉN JÖN EGY EP ÉS AZ ANALÓG MINIMAL WAVE-ES OKTOGONNALL IS LEMEZ KÉSZÜL.

THE CLIENTELE
Music For The Age Of Miracles
[Merge, 2017]
ŐSZI INDIEROCK

/ A változatlanság gyönyörűsége ritka és különleges élvezet. Amit szeretek, attól egyszerre várom legbenső lényegének megőrzését és az állandó fejlődést, önkorrekciót a még tökéletesebb tökéletesség irányába. A kedvenc zenekarom maradjon ugyanaz, mégis legyen lemezről lemezre egészen más. Két dologtól félek igazán: a változástól és az unalomtól. A magától értetődő módon teljesíthetetlen elvárások miatt minden és mindenki törvényszerűen elbukik, de ez a bukás is a történet része, hiszen innentől mondhatom: régen jobb volt. Szökőévente akad egy kivétel: David Lynch és Mark Frost huszonöt év után megcsinálják a *Twin Peaks* harmadik évadát, ami minden nosztalgikus fantáziát és nagyképű elvárást lendületből lesöpör az asztalról, mégis csodálatos. Nem jellemző. Ami tart valamerre, végül általában olyan utakra vetődik, ahol nekünk már semmi dolgunk. A változatlanság gyönyörűsége a dolog, ami nem tart sehova.

Alasdair MacLean tizenhét éve ugyanabban a késő őszi délutánban sétál a lámpafényes londoni utcákon, ugyanazon a sosemvolt tavaszi estén, virágillatú nyári éjszakán rója magányos köreit, egy meghatározhatatlan karnevál vége után, kívüli időn, téren, időjárás-jelentéseken és világhelyzeten. A Clientele első albuma, a különböző szobákban, kezdetleges mód-szerekkel rögzített kislemezeket összegyűjtő *Suburban Light* [2000] a szótári melankólia megismételhetetlen, felülmúlhatatlan csúcsteljesítménye. A gyerekkori álmokból itt maradt akkordok ábrándozva bontogatott szőnyegét a sötétben bolyongó basszusgitár és a teljesen eszköztelen dobok tartják össze, miközben MacLean baritonja egy

másik szobából suttogja át benyomásait fákról, taxikról, illatokról és bicikliutakról. Ennyi történik. Utána készül még öt lemez, egyre szebben és gazdagabban hangszerelve, de a lényeg ugyanaz. A harmadik *Strange Geometry* [2005] meghozza a – persze csak a zenekar státuszához mérten értendő – sikert is, aztán a *God Save The Clientele* [2007] túlhangszerelt, a napfény felé kalandozni próbáló számaival a zenekar egyetlenegyszer megpróbál megváltozni, de akkor is ugyanolyan marad, csak kevésbé jó. Az utolsó lemezféle, amit a Clientele hivatalosan megjelentet, a 2010-es *Minotaur* [nyolcszámú, 27 perces minialbum – a szerk.], ami a viszonylagos csúcson zárja a pályát, mégsem meglepő, hogy úgy tűnik, végleg vége. Eddig.

Bár tavaly újra koncertezni kezdett a zenekar, a *Music For The Age Of Miracles* megjelenésének híre mégis váratlanul érkezett, az uralkodó érzés pedig a fent említett *Twin Peaks* feltámadásához hasonlóan a feltétel nélküli öröm volt. Mindegy, hogy milyen lesz, jó, hogy egyáltalán megtörténik. Éppen ezért nehéz bármit is írni magáról a lemezről. Akik menthetetlenül benne maradtak abban a tizenhét évvel ezelőtti délutánban, esteben vagy éjszakában, észrevétlen könnyedséggel lakják be újra az ismerős utcákat. De az is igaz, hogy öregebbek lettünk mi is, a zenekar is. A magányos séták a lámpafényes városban már nem a kamaszkor minden rezdülésben vágyat ígérő útjai, hanem a pihenés és a mérlegelés percei. Az érzékek valamivel tompábbak lettek, a fények halványabbak, az illatok gyengébbek – pedig ugyanazok a fények és ugyanazok az illatok. Holnap és holnapután is ugyanaz a nap kel fel, ugyanaz a villamos csörömpöl a ház előtt. Persze ettől még szép és ismerős. A *The Neighbour*, a *Lunar Days* és az *Everyone You Meet* felfelé lóg ki, az *Everything You See Tonight Is Different From Itself* kissé idejétmúlt hangzása pedig lefelé. A hangszerelés gazdag, talán túl gazdag is, a Clientele pont az a zenekar, aminek jól áll a kevés. De ezek műanszok és egyébként sem számítanak. Jó, hogy léteznek. Telik az idő és mi is telünk vele, és ki tudja, mikor válik egy szomorkás őszi séta elérhetetlen álommá. **R**

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!